

ТЕТЯНА ВІНОКУРОВА-САДИЧЕНКО

МІ

*Моїм друзям і моїм демонам
присвячується*

ЗМІСТ

1. Цап та історія про Чорного собаку
5
2. Ілля, який зник, і декілька слів про село
25
3. Ринат зі своїм янголям і Аскольдові окуляри
39
4. Михась та історія про княжу могилу
55
5. Жовтий слон
70
6. Залізний дракон і Михасева фотографія
83
7. Зелені яблука з черв'яком і Лада
101
8. Наша відповідь Олексієві Горіну і жовті вежі
115
9. Історія про пляшку та бичача голова
130
10. Ми
145

ТЕТЯНА ВІНОКУРОВА-САДИЧЕНКО

МІ

ББК 84.4 Укр 6

В-49

Тетяна Винокурова-Садиченко

МИ

Роман

«Ми» — це історія про справжню дружбу, про реальних людей і про майже реальні події. Історія про довгі пошуки жовтих слонів та залізних драконів і про дива, що трапляються на кожному кроці. Це просто історія про життя з усіма його негараздами, вадами, витівками і чарівними казками.

Зображення на обкладинці © Titelio | Dreamstime.com

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of **Calvaria Publishing House.**

Calvaria Publishing House, P. O. Box 108, UA-01054, Kyiv, Ukraine

E-mail: copyright@calvaria.org

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Кальварія».**

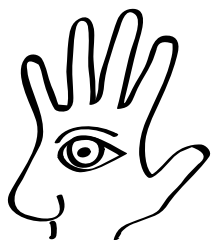
ТОВ «Кальварія», а/с 108, 01054, Київ, Україна

E-mail: copyright@calvaria.org

ISBN 978-966-663-270-1

© «Кальварія», 2008

1. ЦАП ТА ІСТОРІЯ ПРО ЧОРНОГО СОБАКУ

Михась був балакучим хлопцем. Мав задовге, неохайно скуйовджене волосся, декілька кілограмів зайвої ваги й силу-силенну цікавих історій у голові. Коли ми сиділи вечорами біля вогнища, саме він розповідав анекдоти й страшні казки, він задавав тон розмови, він створював атмосферу. Михась був атмосферним хлопцем. Примусити Михася замовкнути міг лише Ринат, але Ринат робив це нечасто. Зазвичай він слухав і всміхався. Ринат умів слухати. Ринат був у нас за старшого. Бо він і був старший: нам усім було по тринадцять, а йому — всі п'ятнадцять. Неабияка різниця для того нашого віку. Ринат був невисоким худорлявим хлопцем, хворобливо блідим, із великими сірими очима та лагідною спокійною усмішкою.

Ми товаришували всеньке літо. Неабиякий час для того нашого віку. Всі приїхали з Києва, всім було нецікаво сидіти по хатах і слухати своїх старих, всі шукали однолітків — і таки знайшли. Навряд чи у Києві ми були б друзями. Ми були зовсім різні, нас поєднав лише вік.

Тож Михась був балакучим. Полюбляв різні оповідки й анекдоти. А ще полюбляв розповідати історії про себе. Звісно, брехав, майже завжди (ну, не міг його батько бути заразом космонавтом, археологом і чемпіоном світу з боксу!), та брехав так емоційно, майстерно й цікаво, що доводити істинність або хибність його тверджень не хотілося нікому.

Хіба часом Аскольдові. Аскольд був одвічним опонентом Михася, бо вже тоді, у тринадцять років, був радикальним скептиком і циніком. Мав до біса грошей, власного водія і неадекватного батька. Аскольд був великим хлопцем — не товстим, саме великим, вищим та більшим за всіх нас, навіть за Рината. Інколи Аскольд здавався і дорослішим за Рината.

Ринат не мав ні грошей, ні водія, ні батька. У Рината була мати-вчителька, а ще — унікальний талант ватажка. Що було в Михася, крім його балакучості, ми не знали, бо той так багато розповідав усього про себе, що вже давно всіх заплунав.

А якось він зізнався у своїх надприродних здібностях. Це, в принципі, нікого з нас не здивувало. Чому б не виникнути таким здібностям у людини, батько якої — суміш супермена з Гагаріним?

— У мене є свій власний канал спілкування зі світом, — повідомив Михась, кидаючи у вогонь галузки. Ринат здивовано звів брови, Аскольд підморгнув мені й покрутив пальцем біля скроні. Михась жбурнув у нього кокорудкою, глянув на Рината (чи слухає той) і провадив далі:

— Інколи я бачу щось, а потім розумію, до чого воно було...

— Видіння? — вишкірився Аскольд.

— Ні, не зовсім, — похитав головою Михась, — радше картинки... ніби дитиною намальовані, виникають отут, — тицьнув пальцем у лоба, — бачу вас, бачу все навколо, а разом щось є й отут.

— І що в тебе зараз отут? — насмішкувато поцікавився Аскольд.

— Зараз нічого. А вчора був щоденник. Шкільний. Місяць лютий, напис червоним на півсторінки...

Я згадала — такий напис і справді був у моєму щоденнику. І саме на початку лютого його зробив мій класний керівник.

То була дівчача бійка. Звичайна і страшна дівчача бійка. Якщо ви брали участь у таких акціях, то розумієте, чим саме вона така страшна. Якщо ні — поясню. Дівчата, на відміну від хлопців, не відчують межі, ніколи. Хлопці навіть у десятирічному віці знають, коли треба зупинитися, куди і як можна бити, дівчата ж — ні. Хлопці у бійках б'ються, дівчата — вбивають, без жодних правил, підступними, болісними ударами. Цілеспрямовано і з усією можливою ненавистю. Просто так вони не б'ються — б'ються лише

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.